

STATSMINISTERENS HILSNINGSTALE TIL LO-KONGRESSEN

Landsorganisasjonens Kongress er en av de store begivenhetene i norsk samfunnsliv. Regjeringen, de politiske partiene, motparten i arbeidslivet og organisasjonene ellers vil følge Kongressens forhandlinger og de vedtakene som gjøres med spenning. Dette er i seg selv en markering av den styrke fagbevegelsen har fått i vårt samfunn. Ved begynnelsen av dette århundre sto arbeiderne med lua i handa. De var svake og splittet. I dag er de store folkegrupper ledende på alle områder i samfunnslivet. Og sentralt i dette bildet står Landsorganisasjonen.

2.

Til denne Kongressen foreligger det en dagsorden som vitner om de brede aktiviteter i en stor folkebevegelse. Fagbevegelsen er, og må være, levende opptatt av hele samfunnsutviklingen. Lønns og inntektsoppgjørene er selvsagt viktig for Landsorganisasjonen og forbundene. Men like viktig er det å påvirke alle de politiske beslutninger som har betydning for medlemmenes daglige levekår. Vi vet at det i årene framover ikke vil være rom for store inntektsøkninger. Fordelingskonfliktene vil derfor bli hardere og vanskeligere å løse. Det er vanskelig å tenke seg at det er mulig å sikre en rettferdig fordeling bare gjennom de tradisjonelle inntektsoppgjørene. Skattepolitikken, boligpolitikken, industripolitikken og prioriteringene over de offentlige budsjetter vil

bli like viktige. De store skjevheter som fortsatt finnes når det gjelder helseproblemer og miljøbelastninger, krever også politisk innsats. På alle disse feltene vil LO's handlingsprogram være av stor betydning. En særlig tyngde får det når vi vet at Regjeringens langtidsprogram og Arbeiderpartiets arbeidsprogram bygger på det samme samfunnssyn og den samme grunnholdning til prioriteringer av oppgavene. I et samspill mellom disse tre programmene kan vi realisere våre mål.

Fra våre politiske motstandere blir det stadig fremholdt at Arbeiderbevegelsens oppgave nå er fullført. Den har overflødiggjort seg selv. Slike utsagn kan ikke forklares på noen annen måte enn at de kommer fra mennesker som

4.

står vår bevegelse fjernt. Vi skal forsvare de mål vi har nådd. Den tid vi går inn i vil kreve en bred mobilisering fra hele Arbeiderbevegelsen. For vi skal samtidig føre vårt reformarbeid videre. Vi skal utvide bedriftsdemokratiet slik at det virkelig får betydning for hver enkelt arbeidstaker direkte på arbeidsplassen. Arbeid for alle er å føre likestillingskampen videre.

Arbeiderbevegelsen tok opp kampen for et bedre samfunn. Med arbeiderstyre bygde vi landet til å bli et av de rikeste og mest rettferdige i verden. Mye er utrettet. Men nye oppgaver venter. Men ved inngangen til 80-tallet kan de resultatene som møysommelig er bygget opp ikke lenger ses på som en selvfølge. Vi må ikke bare overse

hva som nå er den faktiske situasjonen: Igjen er det blitt radikal politikk å sloss for grunnleggende velferdsgode. De må aktivt forsvares. De må kjempes for. Igjen er det blitt nødvendig å fortelle folk den elementære sannhet at dersom vi ikke betaler skatter og avgifter, slår ring om fellesskapet og fellesinteressene, blir de fleste mennesker fattigere, den sosiale nøden større og klasseskillene mer markerte.

Vi trenger i dag en bred mobilisering, et aktivt og kraftig forsvar for det velferdssamfunnet vi har bygget opp. Det forsvaret blir det vår jobb å sørge for, hver eneste dag. Men det gjelder mer enn det: Det norske samfunnet trenger en arbeiderbevegelse som er en levende

kraft til omforming av samfunnet, til å vise oss veien videre. Landsorganisasjonens forslag til handlingsprogram bekrefter på ny: Fagbevegelsen på 80-tallet vil både representere et aktivt forsvar for velferdssamfunnet og den sosiale tryggheten. Og den vil være en omformende kraft i Norge.

Regjeringen vet hvilken styrke det er for vårt land. For fagbevegelsen betyr det noe helt vesentlig hvilke politiske krefter som har styringen med utviklingen. Det nære samarbeidet mellom den faglige og politiske arbeiderbevegelse har i praktisk virkelighet vist sin styrke. Historien taler sitt eget språk. Fremtiden skal vår generasjon sette merke på. Til høsten skal det

norske folk gi sitt svar. De svarene velgerne gir vil også være preget av den tillit og den overbevisning som LO-kongressen vil skape grunnlag for - den plattform som skapes for besluttsom samling om de viktigste oppgavene i 1980-åras samfunn. Da kan 1.mai-dagens parole gi oss sterke og forpliktende ord med på veien: Arbeid for alle. Avspenning og fred.

Vi som møter her i dag som gjester ønsker å hilse Kongressen. Vi vet at det kommer til å bli gjort et viktig arbeid her gjennom de dager som Kongressen varer. Forarbeidet med Handlingsprogrammet og den aktive forberedelse ute i avdelingene borger for det.

Vi hilser Kongressen og håper på et godt politisk grunnlag for gjennomføringen av LO's målsettinger også i de kommende 4 år.

Lykke til med arbeidet!